

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед..
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.

ЮНІЙ
1931

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
побѣ дол. — Одно число 1 Кч.

Число
6.

Выходить 1-го кожного мѣсяця
Отвѣчат. редакторъ: о. Іоакимъ Хома ЧСВВ.

Роцникъ
XI.

Набоженство до Пресв. Исусового Серця въ нашомъ обрядѣ.

НАТЯКИ про набоженство до Пресвятого Серця Исусо-
вого находимо въ нашихъ церковныхъ книгахъ. Тамъ
безлѣчъ чудовихъ слобъ, порбнань та величаняничого
иншого якъ Пресв. Исусового Серця! Однимъ изъ та-
кихъ слобъ есть благобрѣє котре ничего иного не
значить; якъ ласкавость, добротливость, милосердіє и лю-
бовь зъ особлившимъ означенемъ звѣдки тѣ
всѣ чувства походять, себто ихъ жерело и
осѣдокъ именно Серце.

Щобы се тверджене зрозумѣти, мусимо впередъ
пригадати собѣ, що кожде слово може мати два значѣння:
одно значѣнє, само зъ себе, себто таке, яке має слово
взяте вѣдѣльно вѣдь другихъ, друге значѣнє яке має
слово въ злуцѣ зъ цѣлымъ реченемъ. Напр. коли возъ-
мемо слово: „корона,” то вона означає справдѣшну ко-
рону, т. є. золотий або срѣбний вѣнець, який цѣсарѣ
або король вкладають собѣ на голову. Коли же мы од-
накъ скажемо такъ: „Я заплативъ робѣтникови корону”,
то кождый заразъ зрозумѣє, що туй слово корона не
означає золотий або срѣбный вѣнець, але грбшъ. Коли
же однакъ скажемо Царь вложивъ собѣ на голову коро-

ну, то се не значить, що вонъ поставивъ собѣ грoшъ на голову, але що вонъ увѣнчався золотымъ вѣнцемъ.

Цѣлкомъ подобно мається рѣчь зб словомъ „утроба“. Се слово само зб себе значить утробу або лоно, але въ реченю може всѣляко значити, може значити и лоно, а може и серце. Коли на Повечерю въ 7-ой пѣсни кажемо: „во утробу Дѣвы вселился еси Спасе.“ Тутъ слово утроба значить лоно, а не серце.

Але коли мы возьмемо такий высказъ, напр.: „утробою уязвляшеся рождшая Тя,“ себто жалемъ зранена була Та, що Тебе породила. Туй каждый розумѣє, що слово утроба туй не значить лоно але серце, бо жаль або смутокъ перебувають въ серцю.

Часто замѣсть утроба приходить слово: серце або душа. Напр. коли нашѣ книги говорять про терпѣння Пр. Дѣвы пoдъ крестомъ, терпѣння якѣ предсказавъ Старець Симеонъ словами: „Мечъ пройде душу твою“, нашѣ богослужебнѣ книги передаютъ тѣ терпѣння душѣ словами: „Нынѣ тя видящи на древѣ, распалиюся утробою. (Вел. Пят. кан. Пов. пѣс. III.) уязвляюся лютѣ утробою (Пѣсн. VI), а тѣ самѣ терпѣння высказує черезъ слова: „уязвляюся гордѣ серцемъ (Пѣснь I) болѣзную серцемъ“ (Пѣснь I). Зъ сего видно, що если утроба може значити серце, то благоутробіе може лише значити доброту, любовь серця.

Навѣть часто въ нашихъ книгахъ вoддається таки впростъ честь и поклонъ Серцю Ісуса Христа. Ось такъ примѣромъ: „Іисусе отъ сердца всю благодать мнѣ источивый“ (Акаф. Страс. Христовыи Ікос 9.) „Сердце имаши отворено, Спасе хотяй нась всѣхъ помиловати, къ Тебѣ прибѣгающихъ, многомилостиве.“ (Кон. Акаф. честн. Кресту п. 9.)

„О Іисусе, Сердце отвертое ими вай, яви благодать твою мнѣ грѣшному.“ (акаф. честн. кресту молитв. концева).

Коли же такъ много говориться про любовь Пресв. Серця въ нашихъ книгахъ, то мы повиннѣ набоженство и любовь до того Предоброго Серця плекати въ нашихъ душахъ. Слушно є, щобы мы за любовь Иисуса дали Йому любовь, а за Серце, котре зъ любови до насъ давъ себѣ пробити на крестѣ, мы дали Йому наше власне серце.

Посвята роботникѣвъ.

Що може зробити любовь до Божихъ справъ та спасеня душъ. Колько є больниць по цѣломъ свѣтѣ здвигненыхъ и удержаныхъ лептами христіянскої побожности! Або нынѣшнѣ мисії удержануть переважно грайцарѣ, що збирають межи собою дѣти и убогѣ люде. Ще до нынѣ не вымерли душѣ, повнѣ великого пожертвованя для Божихъ справъ. Ось ще не давно, якъ подають часописы, въ Америцѣ, въ мѣстѣ Йоркшире католицькѣ роботники своими таки руками вибудували церковь. И то церковь не абы яку, але гарну, ясну простору; може вона помѣстити 250 осібъ. А будували є, коли виходили помученї и струдженї зъ копалень врываючи себѣ хвилини вѣдпочинку. Майстри самѣ вымалювали, самѣ запровадили елек трику. Тѣ худобнѣ роботники лишили по себѣ гарне и святе дѣло, за котре и люде ихъ славять и Богъ нагородить въ своїмъ царствѣ.

Рѣжници мѣжъ православною церковью и Нашою католицькою.

Рѣжниця друга: Пречиста Дѣва Марія.

Наша вѣра и наша католицька Церковь учить насъ и каже намъ вѣрити, що Пречиста Дѣва Марія, Мати Божого Сына, Иисуса Христа, є непорочно зачата. Се значить, що на Єї св. душѣ не було николи грѣха первородного; Вона була зачата и родилася безъ грѣха первородного.

Се зовсѣмъ не противиться нашему розумови. Господь Богъ предвидѣвъ уже вѣдь вѣковъ, що Марія буде матерю Божого Сына. Не только предвидѣвъ, але и предсказавъ, що Вона буде непорочною, що діяволь, а тымъ самимъ и грѣхъ николи не буде мати надъ Нейю власти; Вона якразъ має стерти голову діяволови. Богъ приготовляючи Марію на Матерь свого Сына, заховавъ и охоронивъ Єї

одъ грѣха первородного, щобы діяволь не мѣгъ николи хвалитися, що Мати Божого Сына була хоть хвилину въ його діявольской неволѣ. И цижъ така наука не є розумною и до того слушною? Яке же може бути бѣльше достоинство для людини, якъ бути матерю самого Найсвятѣйшого Бога? А до такого достоинства треба вѣдповѣдного приготованя. Найкрасше же приготованя для принятia самогo Бога є якнайбѣльша святость и чистота. Тому Господь Богъ, коли хотѣвъ якнайкрасше приготовити для себе свою Матерь, то мусѣвъ зробити Євъ найсвятѣйшою и найчистѣйшою. А се зробивъ такъ, що для превеликихъ и безконечныхъ заслугъ Иисуса Христа, охоронивъ Пречисту Дѣву Марію вѣдъ грѣха первородного.

Таку науку подає намъ наша свята христіянско-католицка Церковь и каждый католикъ має се вѣрити и вызнавати. А кто учитъ инакше, сей не може бути спасеный, не може дѣстatisя до неба.

А що же на се кажуть схизматики? Вони кажуть, що Мати Божа не є непорочно зачата а родилася въ грѣсъ, якъ каждый другий чоловѣкъ.

По перше, се противиться святому Писанію. Господь Богъ коли проклинавъ Єву за євъ непослухъ, за грѣхъ, который зъ євъ причини ввѣйшовъ на свѣтъ, заразомъ и благословивъ другу жену, котра знищить неволю діявола. Тогда сказавъ Богъ: „И вражду положу между тобою и женою и между съменемъ, твоимъ, и между съменемъ тоя“ Женою є Преч. Дѣва, съменемъ жены є Иисусъ Христосъ, съменемъ же діявола є грѣхъ и грѣшники. Повысшъ слова отже означаютъ, що ворожнеча и ненависть межи Преч. Дѣвою Марію, а діяволомъ и грѣхомъ буде така сама, якъ межи Иисусомъ Христомъ а межи діяволомъ и грѣхомъ. Ворожнеча и ненависть межи Христомъ и діяволомъ є цѣлковита, повна и вѣчна; николи не було мира и згоды межи Христомъ и діяволомъ; не було хвилини щобы Христосъ и діяволь були въ мирѣ. Така сама отже по словамъ св. Письма має бути ворожнеча и ненависть межи Преч. Дѣвою Марію и діяволомъ, себто повна и вѣчна. Коли бы однакъ Преч. Дѣва Марія, хоть на хвилину була въ грѣсъ первороднѣмъ, то та ворожнеча и ненависть не була бы повна, цѣлковита и вѣчна. Хто має грѣхъ на душѣ, хоть и первородный, той є пріятелемъ діявола, а ворогомъ Г. Бога. Тожъ якъ Преч. Дѣва Марія малабы на душѣ грѣхъ первородный, тогды межи Нею, а діяволомъ не булобы ворожнечъ, але радше приязнь. Тому то наука схизматиковъ противиться науцъ св. Письма.

Цижъ наука, що каже що Преч. Дѣва Марія була пôдъ властю діявола не разить почутя христіянского серця? Якъ бы мы могли молитися до Матери Божоѣ, якъ бы мы смѣли просити Євъ о яку ласку, коли мы, идучи за наукою схизматиковъ, завдавали бы тымъ глубоку рану Євъ Серцю. Така наука не є милою Матеръ Божой. Се не є наука Божа, бо въ св. Письмѣ читаємо такъ слова: „Вся добра еси ближняя моя и порока нѣсть въ тебѣ.“ (П. П. IV. 7.) Вся красна еси приятелько моя, дорога моя, и грѣха, порока въ тебѣ нема.

Св. Отцѣ пояснюючи тѣ слова вôдносять ихъ до Матери Божоѣ и кажуть, що лише Вона одна є тою прекрасною Дѣвою, на котроѣ душѣ нема нѣ найменшоѣ змазы ни порока, ни грѣха. А якъ що Вона булабы зачата въ грѣсѣ, то св. Отцѣ не учили бы такъ про Матерь Божу. Бачимо зъ того ясно, яка то наука нашоѣ католицькоѣ Церкви. Се, що вчать схизматики, се лише образа Божа и образа Божоѣ Матери. Бо и колибъ було по ихъ науцѣ, то була бы велика неслава и для Матери Божоѣ и для самого Бога, бо тогды Исусъ Христосъ родився бы зъ такоѣ, що колись була такожъ грѣшною и пôдъ властю діявола. А се не є гôдне и достойне Г. Бога. Тому то Г. Богъ вже передъ вѣками зберѣгъ Преч. Дѣву передъ первороднимъ грѣхомъ.

Трета рѣжниця. Служба Божа.

Каждый зъ настъ знає и вѣритъ, що на Службѣ Божої хлѣбъ жертвенный перетворюється въ Тѣло Ісуса Христа, а вино у Кровь Христову. Еще знаємо и вѣrimo, що се перетвореня вôдбувається на Службѣ Божої, коли священникъ вымовляє слова: „Пріимите ідите, сї є єсть тѣло моє“ „пїйте Отъ немъ вси, сїл є єсть кровь мої“. — А що дѣйсно въ томъ часѣ вôдбувається перетвореня хлѣба въ Тѣло Христа, а вина въ Кровь Христову, учить насъ св. Письмо. Бо святѣ Апостолы були всѣ на той послѣднїй вечерѣ, коли Исусъ Христосъ установивъ св. Тайну Евхаристії. Вони бачили все, що Исусъ Христосъ робивъ и чули, що говоривъ, а потому все те списали у св. Письмѣ. А тамъ читаємо такъ, що Исусъ Христосъ узявъ въ руки хлѣбъ, поблагословивъ Його, переломивъ и давъ своимъ ученикамъ и Апостоламъ кажучи: „Пріимите ідите, сї є єсть тѣло моє“. А потому взявъ чашу зъ виномъ поблагословивъ євъ и сказавъ: „пїйте Отъ немъ вси, сїл є єсть кровь мої“. И вôдтакъ, симъ уже перетворенимъ

хлѣбомъ и виномъ, то є, свомиъ Тѣломъ и своею Кровію, запричашавъ усѣхъ своихъ ученикѣвъ и Апостоловъ. Зъ того отже выходить, що лише черезъ тѣ слова наступає перетвореня хлѣба въ Тѣло, а вина въ Кровь Ісуса Христа. Такъ учатъ насъ такожъ св. Отцѣ нашоѣ Церкви. Св. Іванъ Золотоустый, св. Кирило Ерусалимский, св. Григорій Нѣсенский и всѣ іншѣ.

Знаємо такожъ и вѣримо всѣ, що коли священникъ вимовляє Христовѣ слова: „прїмите, ідите, сїє єсть тѣло моє“ „пїйте отъ мене, сїѧ єсть кровь мої“, тоды сповняється такожъ безкровна жертва нового завѣта. Ісусъ Христосъ жертвуетъ за насъ свому небесному Отцю. Тому то священникъ на Службѣ Божїй по освященню додає: „твоѧ отъ твоихъ, тебѣ приносимъ о всѣхъ и за всіѧ“. Тими словами зазначує Церковь свята, що жертва вже скончена, вже цѣла. Дальше слѣдують молитви до Св. Духа, въ якихъ священникъ молиться, щоби вонъ самъ и вѣрнѣ достойно и гдно приступили до св. Причастія. Таку науку про Службу Божу подає намъ наша христіянско-католицка Церковь.

А теперъ якъ про Службу Божу учатъ схизматики. Вони кажуть, що хлѣбъ перетворюється въ Тѣло Ісуса, а вино въ Христову Кровь не тоды коли священникъ говорить: „Прїмите, ідите, сїє єсть тѣло моє“ „пїйте отъ мене вси, сїѧ єсть кровь мої“, — але значно познѣйше, коли именно священникъ вѣдчитує молитву до Св. Духа. Така то є наука схизматиковъ.

Отъ, якъ покрутили и пофальшовали Христову науку. Зъ той науки може вийти и таке, що у схизматиковъ може бути Служба Божа безъ жертви Ісуса Христа, може бути Причастіє, таки на простомъ хлѣбѣ и винѣ, безъ Тѣла Ісуса Христа и безъ Його Крови.

Бо якъ такий схизматицкий священникъ скаже собѣ въ серцѣ я хочу Богови принести въ жертву Тѣло и кровь Господню, але хочу, щоби те Тѣло и Кровь Христова перетворилися зъ хлѣба и зъ вина ажъ тоды, якъ буду читати молитву до св. Духа, то цѣла Служба Божа буде безъ жертви Ісуса Христа, а на престолѣ не буде анѣ Тѣла Ісусового, анѣ Його Найсвятѣйшої Крови. Тоды не буде такожъ и св. Причастія, буде лише звичайний хлѣбъ и вино. А така вѣдправа выходить тоды не на славу Божу. Выходить отже що у схизматиковъ може бути таке, що нѣбы причащаючися, тай не запричащаючися, бувъ нѣбы на Службѣ Божїй, тай не бувъ. Отъ до чого доводить схизма, до чого доводить одступство вѣдъ Христової Церкви. Тай не дивно, що до сього дойшли. Не хотять слухати Христового Намѣстника. Папу Римського, черезъ котрого говорить

св. Духъ, лише слухають власного розуму и тому зойшли до такихъ блудовъ!

Не мають правдивоѣ вѣры тай не чують правды Ис. Христа.

ІЗЖИТЯ СВАТЬХ

Заступникъ на мѣсяць Юній.

Святый Апостоль Варнава.

Святый Варнава бувъ родомъ изъ острова Кипра. Вонъ належавъ до Христовыхъ ученикѣвъ. Зразу вонъ називався Йосифъ, ажъ опосля назвали його апостолы: Варнавою, що значить по нашему: сынъ потѣхи. Тому такъ назвали його, бо Богъ давъ йому особливий даръ потѣшати засмученыхъ. Родичъ його мали значный маєтокъ и віддали свого сына въ найлѣпшу школу до Єрусалиму, де учивъ славный на той чась Гамаліїлъ. Тамъ учився Варнава вразъ изъ Савломъ, познѣйшимъ св. апостоломъ Павломъ.

Коли св. Варнава учувъ, що Ісусъ Христосъ научає, то удався до Спасителя зъ прозьбою, щобы принявъ його межи своихъ ученикѣвъ. Ісусъ Христосъ вислухавъ його прозьбу и приймивъ за свого ученика. Першимъ апостольскимъ дѣломъ Варнавы було, що навернувъ до Христовоѣ вѣры свою тету Марію въ Єрусалимъ, котра була матерю Йоана прозваного Марка. Відъ тօ поры заходивъ и перебувавъ въ єї домѣ Ісусъ Христосъ и по Вознесеню тамъ сходилися апостолы на молитву.

По Сошествію св. Духа Варнава продавъ свой маєтокъ, а грошъ передавъ апостоламъ для убогихъ. Самъ пішовъ до Антіохії голо-
сити слово Боже. Тамъ стрѣтився зъ своїмъ школьнимъ товари-
шомъ Павломъ, и зъ нимъ поїхавъ въ сусіднї краї, де зъ великимъ
успѣхомъ проповѣдали оба правду Божу. По колькахъ рокахъ спіль-
ного труду св. Варнава розлучився відъ св. Павла и вернувъ до
Кипру. Тутъ ревно занявся наверненямъ своїхъ земляковъ. У свя-
та ишовъ до божниць и проповѣдувавъ Слово Боже. То неподоба-
лося жидамъ и поганамъ и вони задумали вбити Варнаву. Варнава
предчувавъ свою близьку смерть. У самъ день своеї мученичої смер-
ти заявивъ своєму товаришеви Маркови, що то послѣднїй день йо-
го житя. Того дня пішовъ до божницї. Се було 11. юнія 61 року.
Ледви вйшовъ до божницї и отворивъ свої уста, щобы начинати

науку, якъ погане кинулися на нього, выволѣкли його за божницею укаменовали. Марко зъ жалемъ у серцѣ зобравъ тлѣннѣ останки и похоронивъ ихъ за городомъ. Въ 485-омъ роцѣ найдено мощѣ св. Варнавы. Тогдѣшній царь Зенонъ велѣвъ мощѣ зложити въ пристроеномъ мѣсцѣ и на томъ мѣсцѣ познѣйше выбудувавъ церковь підъ іменемъ св. Варнавы.

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ ЮНІЙ.

Для членовъ Апостольства Молитвы.


Серце Ісусове царь и осередокъ усьхъ сердецъ.

Серце Ісуса має бути царемъ усьхъ сердецъ. Та правда є ясна сама збѣ себѣ. Слушною рѣчю, є щоби найлѣпший, наймудрѣйший и найкрасшій панувавъ и царювавъ надъ тими, що є менше добре, менше мудрѣ. Серце Ісуса въ порівнянню до всіхъ людскихъ сердецъ — се наче море въ порівнянню до каплини води. Предвѣчный Отець у хвилѣ воплощеня, вложивъ у те серце всѣ скарби мудrosti, знання, доброты та всякої досконалости такъ, що Серце нашого Спасителя є жереломъ нашої святости и досконалости. Коли ж те Серце є таке святе и досконале то слушнимъ єсть, щоби воно царювало надъ усьма.

Серце Ісуса має бути ще царемъ, бо те Серце то Серце Богочоловѣка. Коли ми почитаемо тѣлесне Серце Ісуса Христа то того Серця не вѣдлучаємо вѣдь решти тѣла Христового анѣ вѣдь Божества але беремо його такъ, якъ воно теперь бѣ въ грудяхъ Ісуса Христа.

Отже ми почитаючи Ісусове Серце, почитаемо Серце Боже. Якъ цѣлкомъ справедливо єсть, щоби Богъ бувъ паномъ и царемъ усьхъ людей и всього всесвѣта, такъ само справедливо, щоби Серце Боже було паномъ и царемъ сердецъ усьхъ людей..

Серце Ісуса має бути нашимъ царемъ и паномъ, бо воно купило собѣ нашѣ серця своєю любовю и кровю. Любовю купило воно, бо ради насъ взяло на себе тѣ страшнѣ муки и терпѣння, якими Сынъ Божий насъ вѣдкупивъ до нового житя. Любовь того Серця дала намъ Пресвяту Тайну Евхаристії, любовь його дала намъ такожъ Преч. Дѣву Марію на нашу Матірь. Кровю свого Серця купивъ насъ Христосъ, коли те Серце ронило каплѣ крови въ Оливнѣмъ городѣ, розливало струї крови предорогощнної на крестѣ, а навѣть витиснуло и послѣднью каплину збѣ себѣ, коли Ісусъ позволивъ, щоби воинъ копіемъ пробивъ Його святый бокъ.

Тръждайоци місяц и скрепленіи місяц поконище, показалък еси
Спасе, сладчайшее Свѣтице чюе. Нойми паск КК шкадре
єш, и сподоби паск КК неак жити и КК неак скон-
чатися, и оудостопитися людке кесокерманскійз, КК
согаданіи Нежестка.

Зъ того такожъ и слѣдує, що таке серце мусить бути и осередкомъ усѣхъ сердець. Якъ рѣчнѣ воды пливуть до моря, такъ само всѣ людскѣ серця повиннѣ звертати свою любовь до того моря — осередка всякої любови, Серця Христового. Якъ сонце є оссередкомъ, серединою, звѣдки розходиться свѣтло и тепло, такъ само Пресв. Серце є тымъ осередкомъ, звѣдки приходить намъ свѣтло правды и тепло святости. Всѣ серця святихъ були звернені до того Серця, якъ до моря, въ котрому вони мали выбѣлитися, якъ до Серця, якъ святости, зъ котрого вони мали дѣстати святость. Якъ людске серце є осередкомъ житя для тѣла, такъ Серце Ісуса є осередкомъ житя для Тѣла мистичного Христа — святої Церкви. Те серце є скарбомъ для всѣхъ тихъ, що призывають Його.

Покровъ Марії.

Було то въ Италії, въ городѣ Луцѣ, десь коло р. 1590. Живъ тамъ молодець зъ богатого роду, що черезъ зле товариство попавъ на блудну дорогу. А бувъ тамъ тогди святий священникъ Ч. Франчота. Удалося йому зближитися до того молодця и затягнути його до братства Преч. Дѣви, котрого вонъ самъ бувъ проводникомъ. Але нѣ промовы, нѣ мовы нѣ намовы його ничего не помагали: нещасный не збійшовъ зо своеї блудної дороги. Ажъ разъ підъ вечеръ, ідучи якъ звичайно на забаву, поглянувъ якось на Преч. Дѣву въ образѣ, що по тамошньому звичаю бувъ у стѣнѣ якогось дому. Поклонився Її такъ широ та побожно, якъ то вонъ чувъ, що треба, на nauкахъ о. Франчота. И Пречиста Дѣва, що приймає завсігдыш ласково и найменьшѣ прислуги, не погордила и його щиримъ серцемъ. Вонъ не наче зъ довгого сну обудився, передъ очима душѣ його станула йому огіда його блудного житя и вонъ опамятився... „Куды-жъ ты пустився, нещасный? Доки будешъ лежати въ грѣсѣ, позабувши на вѣчність? Иди радше поки часъ, высповѣдайся, покаявшись! Такъ промовила до нього совѣсть, розбуджена ласкою Божою. Вонъ не надумуючися вже богато, завернувся зъ дороги и бѣгъ просто до о. Франчота. Кинувся йому до нôгъ, розплакався, высповѣдався широ и постановивъ собѣ жити вже по Божому.

Веселый якъ николи передъ тымъ, пустився до дому, та ось и його товаришъ стрѣчаются зъ нимъ. Але якъ вони якѣсь выстражені и здивовані. Дивиться на нихъ и вони на нього великими очима. Звѣдує, чого вони такъ, а вони розказують, що та хижа, де вонъ ходивъ на забавы завалилася и усѣхъ, що тамъ були, побила геть на смерть.

Перелякався въ першой хвилѣ. Якъ бы вонь бувъ тамъ пошовъ, бувъ бы тежъ поживъ смерти дочасноѣ, а що гріше и вѣчноѣ. То Преч. Дѣва выбавила його вѣдъ тоѣ нехібноѣ смерти. Якъ жежъ дякувавъ вонь Ій за ту превелику ласку... Але мало того, зъ вдячности для Нєї покинувъ свѣтъ и вступивъ до монастыря Преч. Дѣви Марії, де живъ и померъ свято.

Почитаня Святыхъ.

Г. Богу вѣддаємо найбôльшу честь, якоѣ не можемо вѣддавати никому, навѣть Пр. Д. Марії. Та почесть, яку вѣддаємо Богу называется поклонъ (адорација). Святымъ мы вѣддаємо меншу честь, таку честь, яка належиться приятелямъ Г. Бога.

Святъ є то люде, що тутъ на землѣ жили по святому и теперь находяться въ небѣ. Чи хто є святий, то проголошує св. Церква по довгихъ дослѣдахъ надъ жitemъ и надъ чудами, якъ сталися за заступництвомъ того святого.

Церква Божа хоче, щоби мы вѣддавали честь тымъ Святымъ, котрихъ вона святыми проголосила, бо вѣддаваня чести святымъ є для насъ чимсь хосеннымъ и добрымъ. Вона корыстає зъ кождоѣ нагоды, абы заохотити насъ до почитаня Святыхъ. При крещеню подає кождому новому вѣрному имя одного зб Святыхъ. Кождого дня въ роцѣ обходить Церква памятку одного зб Святыхъ, ставить по хатахъ образы и иконы святыхъ, взыває имени Святыхъ при Богослуженяхъ и при Службѣ Божїї.

Коли мы почитаемо Святыхъ, то заразомъ вѣддаємо честь Г. Богу. Святъ є образами святости Г. Бога; вони своимъ жitemъ вѣдбли святость Господа Бога. Якъ то малюють образы великихъ людей, якъ вѣддають честь статуямъ, портретамъ тихъ людей, такъ мы почитаемо Святыхъ бо вони є гейбы фотографію Г. Бога. Св. Письмо каже „Дивенъ Богъ во святыхъ своихъ“. Коли доброю рѣчею є почитати святыхъ, такъ само зломъ и грѣхомъ є зневажати Святыхъ. Бо коли великимъ зломъ є зневажити образъ президента якоѣсь державы, такъ само и великимъ зломъ є зневажати Святого — який є Паномъ цѣлого свѣта. Тому то св. Амвросій каже, що хто почитає Святыхъ, почитає Ісуса Христа, а хто погорджує Святыми погорджує Христомъ.

Мы такожъ почитаемо Святыхъ, бо вони є приятелями Бога, князями неба и нашими добродѣлями. Святъ є вже на вѣки приятелями и Слугами Бога. Хто почитає

царя, почитає и його слугъ, министровъ и намѣстниковъ. Эъ того самого згляду почитаемо такожъ Слугъ и приятельвъ Бога. Каждый чесный чоловѣкъ бажає того, абы поважано його приятельвъ и чуєтся сильно пониженымъ, коли хто його приятелями погорджеє. О сколько же больше мусить того жадати Г. Богъ. Г. Богъ навѣть Самъ почитає Святыхъ. Вонь на ихъ просьбу дѣлає чуда, карає тихъ, що ихъ обидили, и Исусъ Христосъ самъ каже: Коли хто менѣ буде служити, то пошанує того мой Отець.

Каждый святый такожъ є нашимъ добродѣємъ. Такъ якъ мы шануємо тихъ, що намъ зробили якесь добро хоть бы и найменше, такъ само мы мусимо шановати Святыхъ, бо вони для насъ зробили и роблять много добра. Такий святый Кирило и Методій розширили межи нами христіянску вѣру, своими трудами навернули нашихъ предкôвъ до Христа. Такий святый нашъ Йосафать своею кровю боронивъ вѣру, захищавъ. И що мы нынѣ придержуємося правди-вої-католицкої Церкви, се въ великой мѣрѣ Його заслуга. А колько то добра тѣлесного вчинили намъ святъ? Колько то чудесь и то великихъ чудесь дѣялося и ще до нынѣ дѣется за ихъ посередництвомъ! Тому люде повиннѣ мати велику пошану до святыхъ — своихъ найбóльшихъ добродѣївъ.

Воддасмо честь Святымъ, коли ихъ призываємо, коли почитаемо ихъ образы и мошѣ, але найлѣпшимъ уже почитанемъ святыхъ є наслѣдуваня ихъ чесноты, ихъ праведного житя. Якъ мати тѣшиться, коли єъ дѣтина подобна до неї, такъ само Святъ тѣшаться и радуються, коли ихъ почитатель подобнѣ до нихъ въ праведномъ житю и чеснотахъ. И хто каже, що почитає Святыхъ, але ихъ не наслѣдує, говорить неправду.

Надѣя.

Жила и не жила. Жила — бо билося въ єѣ грудяхъ серце, бо говорила, дивилася, плакала и слухала; а не жила бо єѣ невинне серце, ясне, якъ снѣжнобѣлый цвѣтъ леліѣ, затройовано ъддо...

Гарна була такъ, якъ той цвѣтъ весняный, скупаний въ ранѣшній росѣ, позолочуваний соняшнимъ промѣнямъ. Бувало въ ранцѣ якъ клякала и молилася надъ гробомъ матери, косами втерала слезы зъ лиця, то була, якъ та стать выкувана зъ мармору. А якъ заливаючися потомъ, заробляла тяжко на кусокъ хлѣба, серпомъ жнучи пшеничнѣ ланы, то була, якъ та могуча царѣвна, що передъ нею лицарѣ въ шеломахъ бути поклоны. А якъ въ недѣлю пристроївиши коси квѣтамъ, клякала передъ образомъ Пречистої въ церквѣ,

Серце Хр. нась глядає.

На нась Христове Серце жде,
Безъ впину нась глядає,
До Себе кличе разъ-уразъ
Якъ хто въ тръхахъ блукає.

Якъ пастырь, що глядає слъду
Пропавшою яняти,
Оттакъ Христосъ глядає душу,
Щобы епъ обняти.

„Овечко бъдна, ахъ, вернись, —
Солодко кличе и тихо, —
Вернись до мене, щобъ тебе
Минуло въ свѣтъ лихо“.

„Вернись назадъ, а при Менъ
Будешъ жити въ спокою,
Вернись назадъ — отръєшся
Любовію святою.“

И кличе такъ Христосъ разъ — вразъ,
Та все душъ глядає,
Колижъ заблукану знайде,
На рамена вкладає.

И Серце тъшиться Христа,
Що вѣднайшлася втрати,
Що навернулася душа,
Що жде епъ заплата.

„А вѣдки ти тутъ узялася?“

Софія розказала все съ дѣтињачою щиростю. Везли єхъ на вѣзъ и повезли. Були се монахинѣ що, вертали вѣдъ одної хворої.

Въ однѣмъ великомъ городѣ въ шпиталѣ ходить та обслугує хворыхъ добра, милосердна, свята, якъ ангель сестра, монахиня — колись Софія. До салѣ хворихъ принесли тяжко раненого чоловѣка, що бритвою пôдрѣзавъ собѣ горло. Всѣ дуже здивувалися, що монахиня на видъ хворого зомлѣла.

„Що вамъ є сестро“ запитали єхъ монастырскѣ товаришки, якъ оpritomnѣла.

Мой нянько той, що пôдрѣзавъ собѣ горло...

По кôлькахъ дняхъ подужавъ нянько, и пôзнавъ доњку.

„Моя надѣє“ — закричавъ радѣсно, побачивши доњку, „я теперъ спасенний“ проговоривъ тихше, а до кôлька хвиль перестало його серце бити.

Якъ лѣкарѣ прийшли, то доњка вже молилася надъ студенымъ тѣломъ нянька, а зъ єї очей падали цѣлючѣ, невиннѣ слезы на поморщени щоки мерця.

Листъ зъ Америки.

Христосъ воскресъ!

Высокопреп. Адм. „Благовѣстника“. Туй приключено посылаючекъ въ суммѣ 5 долларовъ amer. якъ однорочну предплату на „Благовѣстникъ“, котру я зобравъ вѣдъ своїхъ товаришовъ пївцо-учителївъ зъ приводу нашого практиса выученя Сл. Божої на чотыри голосы въ Скрантонскому деканату, де єсть деканомъ Впр. о. Н. Чопей.

Практисъ вôдбувався въ городѣ Тайлоръ Па, де єсть священникомъ Впр. о. Николай Бурикъ, котрый лично прийшовъ, щоби насъ привити тати и заохотити до дальшої працї, въ зачатомъ нами дѣлѣ. Вонъ тоже предплативъ „Благовѣстникъ“, давши примѣръ якъ и мы маємо пôддержувати, религійнѣ газеты и прессу. Слава Вамъ Отче Бурикъ. Имена сихъ новихъ предплатниківъ суть слѣдуючѣ:

Впр. о. Николай Бурикъ въ Тайлоръ Па., Михаиль Хома въ Тайлоръ Па., Михаиль Демянъ и Иванъ Мацейко въ Скрантонѣ Па., Мих. Гребинъ въ Форестъ Цити, Па., Георгій Костраба въ Кингстонѣ, Па., Михаиль Павлей въ Ессупъ, Стефанъ Павлей въ Дунморе, Па., Михаиль Пецко въ Минерсвилле, П., Иванъ Ярошакъ въ Своерсвилле, Па..

Зъ глубокимъ поважанямъ остаюся.

Іоаннъ Ледней.

Дякуємо Братамъ американцямъ: Впр. Отцю и Высокоповажанимъ Панамъ за щиру пôддержку нашої новинки. Много добра Пôдкарпатська Русь завдячує своимъ братамъ ізза моря. Надѣємося, що вони ще допоможуть пôдвинути нашу христіянську прессу и нашу христіянську жизнь.

БЛАГОВѢСТИКЪ.

За благословеніемъ Епархіальною Правительства Мукачевскаго,

**Всѣмъ любителямъ Пресв. Сердця
Христового до вѣдома:**

Дня 19 юнія (6. юнія ст. ст.) с. р. припадає

**ПРАЗДНИКЪ
ПРЕСВ. СЕРДЦЯ
Г. Н. ИСУСА ХРИСТА.**

Въ сей день великий Отпустъ въ церкви О. Василія въ Ужгородѣ.

Нѣ оденъ правдивый почитатель Божественного Сердця не залишить въ той день приступити до св. Причастія, чтобы вынадгородити Евхаристійному Спасителеви за неблагодарность другихъ.

Порядокъ Свята слѣдуюшій:

Въ Четверть по полудни о год. $\frac{1}{2}6$ Вел. Вечерня, Молебень изъ выложеніемъ Пресв. Тайнъ, Проповѣдь (руська) и Умоленіе Пресв. Евхаристіи (супликація). Отъ 4. по пол. зачнуться св. Сповѣди.

Въ Пятницю рано о 6. год. Утреня. О 7. год. Служба Божа читана изъ выложеніемъ Пресв. Евхаристіи вонка. О 8. Проповѣдь (мадярська). О $\frac{1}{2}10$ торжественна св. Литургія изъ выложеніемъ Пресв. Евхаристіи, по Евангеліи Проповѣдь (руська); по Службѣ Божої Обходъ изъ Найсв. Тайнами, Мированіе.

Важне для Впр. 00. Духовникоў.

Въ нашомъ Выдавництвѣ можно купити слѣдующѣ проповѣди о. Д-ра Іоанна Бартошевскаго:

„Праздничнѣ проповѣди“ сторѣнъ 262; содержить 27 проповѣдей. — Цѣна брошурѣ 16 Кч, зъ почtoю 18 Кч.

„Новѣ проповѣди праздничнѣ“ сторѣнъ 190; содержить 26 проповѣдей. — Цѣна брошурѣ 12 Кч, зъ почtoю 13·50 Кч.

„Науки на май“ сторѣнъ 140; содержить 31 проповѣдей. — Цѣна брошурѣ 8 Кч, зъ почtoю 9·20 Кч.

„Проповѣди о Страстяхъ и Смерти Господа и Бога и Спаса Нашого Иисуса Христа“ сторѣнъ 80; содержить 7 проповѣдей. — брошурѣ 4 Кч, зъ почtoю 5 Кч.

„Проповѣди похороннѣ“ сторѣнъ 376; содержить 107 проповѣдей. — Цѣна 16 Кч, зъ почtoю 18·50 Кч.

A főtisztelendő Lelkész urak figyelmébe!

A napokban hagyta el a sajtót: „Az üdvösség utja, vagy Szt. Misszió képekben“ című 94 oldalas, 32 gyönyörű illusztrációval ellátott magyar nyelvű hitvédelmi (vallásos) könnyvecske, amely valóban nagy és hasznos missziót hívatott teljesíteni a magyarajku hívek körében.

Ára darabonkint kč. 4, legalább 30 példány rendelése esetén kč. 3. Megrendelhető a pénz előleges beküldése mellett a sz. Bazil-rend užhorodi nyomdájában, Rákóci u. 54.

Выйшла нова брошурка:

„9- ДНЕВНЕ НАБОЖЕНСТВО до НАЙСВ. СЕРЦЯ ХР.“. Цѣна 60 гел., зъ почtoю 1. Кч.